

LBRIS

We know
books

Vinerea cu Vrăjitorii

JESSICA DAY GEORGE

Traducere din limba engleză de
LAURA NURELDIN

Capitolul 1

Era bine acasă. Celie își petrecuse toată viața în Castelul Glower și nu-i părea rău. Acum, după ce călătorise într-o altă lume, unde cunoscuse mizeria, foamea, frigul și frica, îi părea și mai puțin rău. În Castel, nimănui nu-i era frig sau foame, așa că, înconjurată de întreaga familie și fără niciun fel de amenințare la adresa ei sau a Castelului, Celie chiar nu avea vreun motiv să se teamă.

Castelul o iubea pe Celie, Celie iubea Castelul, prin urmare nu se grăbea să-l părăsească din nou.

Pe de altă parte, sora ei, Lilah, avea o cu totul altă părere.

— Cred că o să mor de plictiseală, i se destăinuia aceasta într-o zi. Nu-mi vine să cred că tata nu ne lasă să mergem nici măcar în Cetatea Sleyne!

— Glumești? Cu un *grifon*? Și nu mi-ai spus cum ai de gând s-o duci pe Juliet tocmai până acolo.

Celie stătea întinsă pe spate pe bancheta de la fereastra din odăile lui Lilah și-i arunca alene o minge lui Rufus, grifonul ei, în timp ce Lilah o pieptăna pe Juliet, grifonul ei mai mic.

— De ce nu? zise Lilah, trecând viguros peria peste fundul acoperit de blăniță aurie al lui Juliet, care chiar strălucea ca aurul adevărat, atât de bine îngrijită era micuța creatură. Oamenii din Cetatea Sleyne n-ar trebui să aibă și ei ocazia să vadă grifoni?

— Jumătate din cetate deja a trecut pe aici, spuse Celie, un pic morocănoasă acum, când Lilah îi adusese aminte.

Rufus îi puse în palmă mingea deja udă de bale, iar ea i-o aruncă repede înapoi, scuturându-și mâna ca să și-o usuce.

Ce spusese era adevărat: coridoarele Castelului se umpluseră cu un râu nesfârșit de oameni care invocau orice motiv le venea în minte ca să obțină o audiență la tatăl lui Celie, Regele Glower. De fapt, ei nu voiau altceva decât să zărească cele două duzini de grifoni pe care Celie, Lilah, fratele lor Rolf, împreună cu prietenii lor, Pogue și Lulath, îi aduseseră dintr-o altă lume. Nu era greu să le fie satisfăcută dorința: celor mai mulți grifoni le plăcea să stea la soare pe zidul ce împrejmuia Castelul și, spre încântarea familiei Glower și a membrilor Curții, formidabilul rege-grifon îl adoptase pe regele-om.

Lord Grifon, așa cum îl numise Celie, stătea lângă tronul tatălui ei în vreme ce Regele Glower asculta petiții; de acolo, îi fixa cu privirea intensă a ochilor săi galbeni pe cei veniți în

audiență. De cele mai multe ori, aceștia din urmă uitau de ce veniseră și ieșeau împleticindu-se după ce bâiguiau câteva cuvinte. Nimeni nu se supăra din pricina asta. Așa cum explicase Regele Glower, la ce altceva se puteau aștepta? Pe steagul Castelului Glower se aflaseră grifoni încă de când Castelul apăruse în Sleyne, dar nimeni nu avusese habar că acele creaturi existau cu adevărat până în urmă cu câteva săptămâni.

— Dar nu pot veni cu toții aici, spuse Lilah, pe un ton rezonabil. Ar trebui să mergem noi la ei! Și ar trebui să mergem și în Grathia. Așa e drept!

— De ce e drept? Sau de ce ar fi nedrept să nu mergem în Grathia? întrebă Celie, confuză.

— Păi, Lulath se află aici de un an, sublinie Lilah. Iar noi nu am răspuns trimițând pe cineva să viziteze Curtea de acolo. Parcă l-am ține ostatic! încheie ea, ciufulind peria.

— El a venit aici pentru înmormântarea mamei și a tatei, îi aduse aminte Celie – doar că ei nu muriseră. Și nu-l obligă nimeni să rămână.

— Celie! exclamă Lilah, uitându-se șocată la ea.

Celie își duse mâna la gură. N-ar fi vrut ca vorbele ei să sune așa de rău. Se îngrozi de ceea ce putuse să spună; mai mult decât atât, se simți ca o trădătoare: Prințul Lulath de Grathia se dovedise a fi un bun prieten, atât pentru ea, cât și pentru toată familia ei. Îi plăcea la nebunie să-l aibă în Castel și știa că avea să se întristeze când el avea să plece acasă. Cu toate astea, Celie nu voia să părăsească nici o clipă Castelul.

— Îmi pare rău, spuse Celie. Știi că-l ador pe Lulath! Dar... dacă într-adevăr pleacă, îl are pe Lorcan – grifonul propriu – pe care poate să-l arate în Grathia, în Cetatea Sleyne și unde mai vrea el.

— Probabil, spuse Lilah îmblânzită, apoi continuă pe un ton mios. Dar tu nu vrei să mergi în Grathia? Săptămâna trecută spuneai că vrei! Nu mai ții minte?

Celie ținea minte. Cu doar o săptămână în urmă, ea și Lilah erau în turnul de antrenament pentru grifoni, cel de deasupra dormitorului lui Celie, iar Lilah deschisese subieciul unei călătorii până în Grathia, ba chiar și mai departe.

Lilah era fascinată de povestea unicornilor care trăiseră cândva în Sleyne. Aceștia fuseseră fie mâncați, fie alungați de grifonii care sosiseră pe nepusă masă într-o zi, cu multe generații în urmă, odată cu Castelul. Grifonii fugiseră de o molimă apărută în lumea de unde provenea Castelul, o molimă care mai târziu avea să-i ucidă pe toți, inclusiv pe călăreții de care aceștia se legaseră. Se zvonea că unicornii fugiseră în Grathia, unde fuseseră urcați pe vapoare care-i duseseră în Larien, Ținutul Celor O Mie de Cascade. Odată ajunși acolo, urcaseră pe un curcubeu de pe cer și nimeni nu-i mai văzuse vreodată.

Când era mică, Lilah își dorea din tot sufletul un unicorn și părea că dorința de a avea un astfel de animal de companie nu se domolise nici acum, când avea un grifon căruia să-i poarte de grijă. Iar puii de grifon necesitau foarte multă grijă.

— Gata! făcu Lilah, lăsând peria deoparte. Cine e cea mai frumoasă fată din lume? Cine e? E fata mea? Da?

Juliet se întoarse încet, încântată, și ciuguli drăgăstos degetele lui Lilah.

Rufus se opri din a-și sfâșia mingea și alergă la Celie. Aceasta se ridică în capul oaselor ca să-l mângâie pe cap și să-l asigure că și el este cel mai frumos grifon din lume și că toată lumea îl iubește. În primele trei luni de viață, Rufus fusese singurul grifon din Sleyne, iar în ultima vreme devenea gelos pe toată atenția pe care o primeau ceilalți grifoni.

— Atunci ai putea măcar să pui o vorbă bună la mama și la tata, dacă Lulath îmi propune să merg cu el în Grathia? o imploră Lilah.

— Ți-a spus Lulath că pleacă acasă?

Celie simți că i se strânge inima. Oare Lulath avea să se mai întoarcă? Era al treilea, dacă nu chiar al patrulea în linia succesiunii la tron și, cu siguranță, familia lui nu avea să-i simtă lipsa încă o vreme...

— S-ar putea, răspunse Lilah, cu un zâmbet misterios. Dar numai dacă eu – sau noi – vrem să vedem Grathia.

Celie își privi chiorâș sora. Ce încerca Lilah să spună? Asta suna ca și cum Lulath s-ar duce acasă numai dacă ar merge și Lilah cu el.

— Încerci cumva să spui..., începu ea, însă chiar atunci, ușa de la odaia lui Lilah se dădu de perete.

Fratele lor, Bran, îmbrăcat în ținută completă de vrăjitor – robă și pălărie rotundă – dădu buzna în cameră. Imediat în urma lui venea Pogue Parry, fiul fierarului din sat care, de curând fusese făcut cavaler pentru rolul avut în aventura lor din străvechea lume a Castelului.

— Sunteți bine? le întrebă, neliniștit Bran.

— Ce? Da! răspunse Celie și sări în picioare, lăsând capul lui Rufus să-i cadă din poală. Ce se întâmplă? Unde sunt mama și tata?

— Sunt în sala tronului, dar... el nu e aici? întrebă Bran, dând ocol încăperii în vreme ce arunca priviri sălbătice.

— Bran, la grajduri, zise Pogue cu voce gătuită.

— Da! Ai dreptate! exclamă Bran și dădu să iasă în fugă din cameră, dar se opri brusc. Dar la care? Doar nu crezi că ar încerca la ale grifonilor?

Pogue mormăi ceva, apoi el și Bran fugiră afară din încăpere, lăsându-le pe Celie și pe Lilah cu gura căscată.

— Ce se întâmplă? strigă Lilah după ei, dar băieții nu se opriră din alergătură.

Celie nu se deranja să mai strige; pur și simplu trecu în goană pe lângă Lilah și Juliet, cu Rufus alături. Nu era greu să se țină după Bran și Pogue; le auzea zgomotul pașilor pe dalele de piatră de pe coridorul din stânga ei și îi auzea strigând unul la celălalt în timp ce alergau.

— Ce se întâmplă? strigă din nou Lilah, acum din spatele lui Celie, alergând pe coridor cu Juliet în brațe.

— Am chemat garda, îl auziră pe Rolf când ajunseră în holul principal.

Ușile de la intrare erau deschise și două gărzi stăteau acolo cu sulitele pregătite, așteptând porunca lui Bran. Ușile de la sala tronului erau și ele deschise, iar Celie îl auzi pe tatăl ei strigând porunci.

— Mă duc la grajdurile grifonilor, zise Bran. Tu vii cu mine, adăugă el, arătând spre una dintre gărzi. Pogue, tu și cu Rolf vă ocupați de grajdurile cailor; luați-l și pe el, spuse, arătând spre cealaltă gardă.

— Bran, ce se întâmplă? strigă Celie, în vreme ce Rufus și Juliet băteau din aripi și țipau, tulburați de tensiunea din jur și de glasurile ridicate.

— Arkwright, răspunse Bran, oprindu-se o clipă în drum spre uși. A evadat din temniță.

Capitolul 2

Arkwright nu era nici în grajdul cailor, nici în cele ale grifonilor. Caii și grifonii ieșeau cu toții la numărătoare și nici gărzile, nici argații nu văzuseră vreo urmă de vrăjitor. Iar asta era o problemă. Mare!

— Cum de a dispărut pur și simplu? mârâi Bran, aruncându-și pălăria pe scaunul său din sala tronului.

Soarele apunea, iar familia Glower împreună cu toate slugile Castelului întorseseră pe dos fiecare pat, scaun și covor în căutarea lui Arkwright. Din păcate însă, vrăjitorul era de negăsit.

— E vrăjitor, spuse Rolf. Probabil că s-a făcut nevăzut și a ieșit foarte liniștit imediat după micul-dejun, fără să-l observe cineva.

— Nu poate face așa ceva, zise Bran. Am avut eu grijă! Am vrăjit fiecare centimetru din temnița lui.

Își luă pălăria și începu s-o răsucescă de parcă ar fi stors o cârpă de vase.

— Castelul nu i-a băgat de seamă plecarea, spuse tatăl lor.

Regele Glower al Șaptezeci și Nouălea stătea pe tron și purta coroana primului rege al Castelului. Celie și ceilalți i-o aduseseră împreună cu un inel, ambele luate din mormântul Constructorului Castelului. Coroana și inelele erau uneltele pe care regii din vechime le foloseau ca să comunice cu Castelul, dar ele fuseseră ascunse alături de Constructor când Castelul fusese adus în Sleyne. Acum, că tatăl lui Celie le avea asupra sa, reușea să simtă Castelul și să-i ceară să facă schimbări, în loc să stea pur și simplu și să aștepte să vadă ce are să facă acesta.

Regele Glower se opri o clipă și se uită în gol.

— Nu! mai zise el. Chiar n-a băgat de seamă.

— Nu putem să spunem pur și simplu „drum bun, cale bătută” și să uităm că a fost aici? dori Lilah să știe. Eu zic să punem drugi puternici la porți, ca să nu mai poată intra, și să ne vedem de viață!

— Ah, dar, Lilah a noastră, asta nu este a fi lucrul așa de simplu, interveni Lulath.

Prințul stătea pe podea, fără nicio grijă pentru tunica lui de catifea brodată și pantalonii de mătase, jucându-se cu grifonul și cu cei patru câini ai săi. Era greu să-l iei în serios pe Lulath, atât din cauza hainelor, cât și a animalelor sale, dar

curvintele pe care le spuse în continuare erau suficient de sumbre cât să pătrundă adânc în mintea tuturor:

— Un om atât de foarte malefic, așa cum este a fi Arkwright, trebuie a fi urmărit tot timpul, sau o să fie a face și mai mult rău.

— Lulath are dreptate, zise Bran. Arkwright a rupt Castelul în două și a adus aici jumătate din el. Practic, s-a uitat imposibil cum mureau oamenii și grifonii lor, a șters istoria Castelului și, în veacurile care au urmat, n-a făcut altceva decât să se asigure că lucrurile rămân așa. Locul lui este într-o temniță, sub pază neîntreruptă.

— Sau mort, murmură Pogue.

— N-a comis nicio faptă pentru care să-l putem executa, le aminti Regele Glower. Deși ar fi fost mult mai ușor, bombăni el supărat.

— Owen! exclamă Regina Celina, șocată.

Owen era numele pe care regele îl primise la naștere, înainte să devină Regele Glower al Șaptezeci și Nouălea și singura care-l mai folosea era regina... Ei bine, numai când era supărată. În restul timpului, îi spunea „dragă”, cum de altfel le spunea și copiilor. Până la împlinirea vârstei de cinci ani, Celie crezuse că pe tatăl ei îl cheamă Dragă și că ea fusese botezată Celie-Dragă, după tatăl ei.

— Cred că ar fi trebuit să-l trimitem înapoi, în prețiosul lui *Glorios Arkower*, zise Rolf.

Sarcasmul răzbătu din felul în care rosti numele celui ținut.

— Nici asta nu părea să fie soluția corectă, spuse Regele Glower, apoi își frecă fruntea pe sub coroana grea.

— Nu, Castelului nu i-a plăcut deloc ideea asta, fu de acord Celie. Altfel l-ar fi trimis înapoi, pur și simplu. El a venit aici cu săptămâni întregi înainte ca noi și numai noi să fim trimiși de Castel în Hathelandia sau Gloriosul Arkower sau cum vreți să-i ziceți.

Își stăpâni un fior când își aminti. Crezuseră că, în acel moment, Castelul avea să se cutremure până când n-ar mai fi rămas nimic din el și, când se potolise, ei se pomeniseră într-o altă lume. Singuri.

— Și, după aceea, s-a aflat aici pentru câteva săptămâni. Noi am fost deja de două ori în Hathelandia, le aminti ea. Dar *el* nu a fost trimis acolo niciodată.

— Celie are dreptate, spuse Regele. Cred că și Castelul știe câte necazuri ar face omul ăsta dacă ar fi reunit cu unchiul său.

Vrăjitorul Arkwright, împreună cu unchiul său – un vrăjitor cunoscut drept Arkower – fusese cauza tuturor necazurilor prin care trecuse Castelul. Arkower și Vrăjitorul Bratsch, rivalul său, porniseră războiul și creaseră molima care-i omorâse pe cei mai mulți călăreți de grifoni și pe aproape toți grifonii acestora. Arkower și Arkwright rupseseră Ochiul Castelului în două și trimiseseră jumătate din el în Sleyne, cu Arkwright, numai și numai de ciudă că ei nu puteau controla Castelul, prin urmare nimeni altcineva să nu-l poată controla.

Arkower rămăsese acolo, încercând să pună laolaltă o armată de grifoni, deși grifonii nu voiau să aibă de-a face cu el. Iar Arkwright se străduise din răspuțeri să șteargă istoria Castelului și să-i împiedice pe ceilalți să-i afle secretul, până când Celie și familia ei îi dăduseră la iveală trecutul și-l închiseseră în temnița care, până atunci, fusese folosită pe post de pivniță pentru brânzeturi.

— Iar acum e liber, spuse Bran, sumbru. Am trimis deja un porumbel la Colegiul de Vrajitorie ca să anunț că a evadat. Oricum, echipa de vrajitori pe care au trimis-o de acolo ca să-l transporte în Cetatea Sleyne ar fi trebuit să ajungă de câteva zile! spuse el și-și mai răsuci o dată biata pălărie. Ce urmează să facem?

— Pe *noi* ne întrebi? rosti Regele Glower, holbându-se la fiul său cel mare. *Tu* ești Vrajitorul Regal!

— Unde s-ar putea duce? întrebă Pogue, înainte să izbucnească o ceartă în familie. Are o casă? Unde era înainte să vină aici ca să aducă necazuri?

— Este vrajitor itinerant, spuse Bran.

— Ce înseamnă asta? întrebă Celie și repetă în șoaptă cuvântul „itinerant”, ca pentru sine.

— Înseamnă că el călătorește și își oferă ajutorul acolo unde este nevoie de el, explică Bran. Nu a rămas niciodată într-un loc anume și nici nu a avut vreodată o funcție la vreo curte.

— „Ajutorul”, zise Rolf, batjocoritor.

— Era foarte respectat de Consiliul Vrajitorilor, spuse Bran, ridicând din umeri. Din cauza felului în care a venit și a plecat, n-aveau de unde să știe că Arkwright are câteva sute de ani și că este...

— Malefic? sugeră Rolf.

— Da, malefic, spuse Regele Glower. Prea malefic și iscusit ca să fie prins. Unde s-ar putea duce? Nici în Cetatea Sleyne, nici la Colegiu. Trebuie să aibă o casă pe undeva.

— Poate să fie a fi în Grathia mea? întrebă Lulath.

— De ce ai crede una ca asta? întrebă Bran, îngândurat și încruntat. N-a zis nimic de Grathia, niciodată când am vorbit cu el.

— Este din cauza acelui sat? întrebă Celie, ușor surescitată.

Stătuse prăvălită peste Rufus, complet deznădăjduită cu privire la șansele de a-l găsi vreodată pe Arkwright, dar acum se îndreptă și continuă:

— Crezi că l-ar ascunde?

— Dacă ei sunt a fi oamenii la care ne gândim noi, atunci cred că răspunsul ar putea a fi da, zise Lulath, încuviințând energic din cap.

— Să mă ajute cineva să pricep despre ce vorbesc ăștia doi, spuse Regele Glower, aruncând o privire rugătoare în direcția lui Lilah, apoi în direcția lui Bran.

— Satul despre care îmi spuneai? întrebă Bran și se încruntă și mai tare. Dar nu avem nicio dovadă clară.